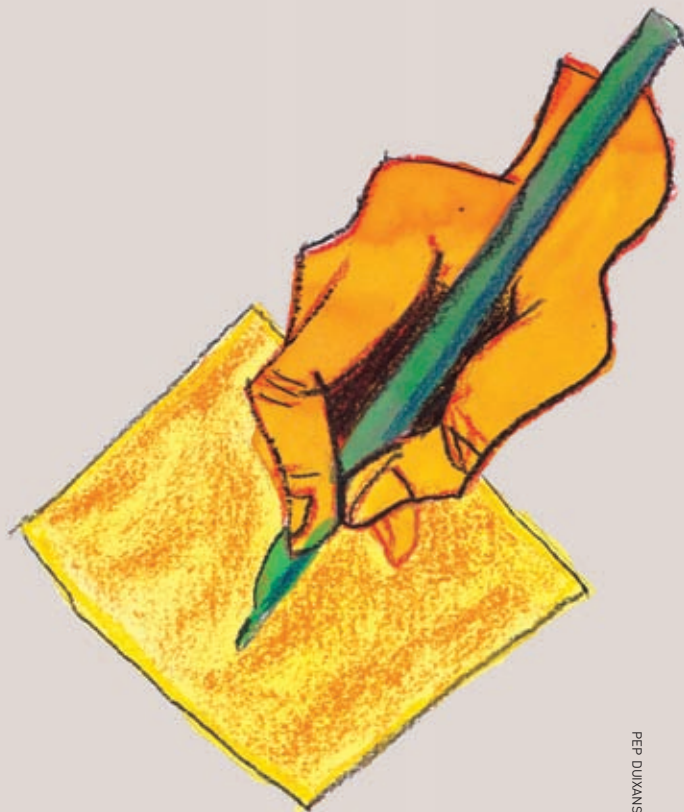

Cartes a Joan Vinyoli

El mes de desembre va aparèixer el número VI de la revista contracultural *El Procés*. Va ser una bona notícia. I també una bona sorpresa perquè, després d'haver pogut llegir mig any abans, en el número V, la correspondència que Joan Vinyoli havia escrit o havia rebut d'altres poetes, escriptors i personatges del món de la cultura, no dec ser l'únic que no s'esperava que encara hi hagués prou cartes, prou postals i prou notes com per poder emplenar pràcticament un segon número amb tot això i, també, amb alguns articles sobre Vinyoli. Com que *El Procés* és una revista digital, en un i altre número, primer, els dits se me'n van anar cap al teclat i, després, els ulls cap a les pantalles on anaven apareixent els textos. Va ser així com vaig poder llegir el *Viatge a la llavor: El somni i la Vida* (esborrany d'una primera *Aproximació a l'obra de Joan Vinyoli*), que Miquel Desclot va escriure l'agost del 1979. I va ser així també com vaig comprovar com Salvador Oliva feia de Salvador Oliva i, aprofitant que formava part d'un mateix jurat literari que Joan Vinyoli, criticava bona part dels treballs que s'havien presentat al Premi i demanava a Vinyoli si el podia passar a veure a Barcelona quan tornés de València. Les misèries que no sempre s'expliquen també es poden trobar en algunes d'aquestes cartes o notes. En el número VI, per exemple, el pintor Ràfols-Casamada diu a Vinyoli que no pot comprar-li un llibre de poesia perquè ha de destinar els pocs diners que té a poder viure i a la pintura. Em centro en aquest mateix número. Blai Bonet comença la seva nota escrivint: «Estimat i consolador Vinyoli». Gabriel Ferrater parla a Vinyoli de Cadaqués, i de la platja i de la mandra de tantes hores de sol, i d'un poema, que podria ben bé ser el «Poema Inacabat», perquè «ja va pel vers —aguantat— 580». Ferrater, però, també demana a Vinyoli que vetlli perquè li paguin aviat uns diners, vist que li

El Parnàs

Continuem trobant encara llibres de poesia a les llibreries. Alguns llibreters diuen, però, que hi ha ben pocs poetes que s'hi interessin. El Parnàs queda massa lluny.

PEP DUXANS

envia un llibre per correu a part. La realitat del que és, a la pràctica, voler viure d'escriure. Poc sovint es concreta tant.

Naturalment, també vaig llegir el que escrivien Martí de Riquer, J. V. Foix o Carles Riba. Potser no ho deu haver fet gaire ningú, però, abans de tots ells, vaig voler aturar-me a mirar què li havia escrit Eudald Puig. Va ser un poeta. Ha mort fa poc. Si ja no era gaire llegit mentre vivia, qui s'hi aturarà a hores d'ara? A l'Eudald, jo el vaig conèixer a començaments dels vuitanta. Es guanyava la vida fent classes, i no recordo que n'estigués content. Bevia i parlava molt. Alguns vespres el trobava al Mesón de los Arcos, de Terrassa. Em parlava quasi sempre de poesia i de Rilke i de Joan Vinyoli. I era en el mateix any que ell va escriure alguna de les notes que ara he llegit en el número VI d'*El Procés*. Va ser gràcies a ell i no a les poques antologies de poesia catalana que hi havia o al que em van explicar, al cap de poc, molts dels professors que vaig conèixer mentre estudiava literatura catalana que vaig començar a llegir Vinyoli. Però avui, tot això quina importància té? Hi ha poetes que acaben arribant als lectors malgrat les barreres que han aixecat prèviament les enveges i els egos d'alguns crítics, d'alguns professors i d'alguns o de molts altres escriptors i poetes.